

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרָשִׁת פְּקוּדֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מֶלֶךְ וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"ד - חלק כ"ב

קונטרס 412

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקִין בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

מפתח הפרקים לספר "התגלות הזהר"

- פרק א – לקוט מאמרי חז"ל אודות לימוד סתרי תורה לפני התגלות הזהר קיט
- פרק ב – סדר השתלשלות ומסירת סתרי התורה בספרי הקדמונים קב קכו
- פרק ג – התגלות ספר הזהר קכו
- פרק ד – מדוע לא נתגלה ספר הזהר להקדמונים קכט
- פרק ה – תולדות רבי שמעון בן יוחאי ובנו רבי אלעזר קלא
- פרק ו – הסתלקות וקבורת רשב"י קלז
- פרק ז – הסתלקות וקבורת רבי אלעזר בן רשב"י קמב
- פרק ח – חלקי הזהר קמה
- פרק ט – מפרשי הזהר קנג
- פרק י – הבקעת אור הקבלה בצפת קעא

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיך" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרוותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מפתח הענינים לספר "התגלות הזהר"

פרק א – לקוט מאמרי חז"ל אודות לימוד סתרי תורה לפני התגלות הזהר..... לקוט

(א) לקוט מאמרי חז"ל, ראשונים ואחרונים אודות לימוד סתרי-תורה עד להתגלות ספר הזהר..... לקוט

פרק ב – סדר השתלשלות ומסירת סתרי התורה בספרי הקדמונים..... קבב

(א) ספר יצירה..... קבב

(ב) בכח ספר יצירה אפשר לברא אדם, בהמה חיה ועוף..... קבג

(ג) ספרי ה"היכלות"..... קכד

(ד) ספר הבדחיר..... קכד

פרק ג – התגלות ספר הזהר..... קכו

(א) קדמות ספר הזהר הקדוש..... קכו

(ב) סדר גלוי ספר הזהר הקדוש..... קכח

פרק ד – מדיע לא נתגלה ספר הזהר להקדמונים..... קכט

מדיע לא נתגלה ספר הזהר להקדמונים..... קכט

(א) רבי יהודה חיט מבאר מדיע בדורו נתגלה ספר הזהר..... קכט

פרק ה – תולדות רבי שמעון בן יוחאי ובנו רבי אלעזר..... קלא

(א) ליתו בגליל; רבי שמעון בן יוחאי תלמיד מבחק לרבי עקיבא..... קלא

(ב) ישיבתו הקדושה בצידון וחבור ספריו..... קלב

(ג) רבי שמעון ובנו רבי אלעזר התחבאו במערה י"ג שנה ולמדו שם תורה ביחד.. קלג

(ד) יציאתם מן המערה פעם ראשונה..... קלד

(ה) נגזר עליהם לחזור למערה..... קלה

לְהַקְרִיב שְׁעִיר, מִשּׁוֹם שְׁשֻׁעִיר
הוא חֲלָקוֹ שֶׁל אוֹתוֹ יֵצֵר הָרָע,
אוֹתוֹ רוּחַ טָמְאָה שְׁאֵמְרָנוּ.

כְּתוּב (תהלים ק) וַיִּמְירוּ אֶת כְּבוֹדָם
בְּתִבְנִית שׁוֹר אֲכָל עֵשֶׂב. מה זה
תִּבְנִית שׁוֹר? זה עֵגֶל. שׁוֹר מִצַּד
הַשְּׂמָאל, אֲהָרֹן יָמִין, וְנִכְלָל בוֹ
שְׂמָאל וְהַתְּגַבֵּר בוֹ וַיֵּצֵא עַל יָדוֹ.
בֹּא וּרְאֵה, וַיִּמְירוּ אֶת כְּבוֹדָם - זוֹ
שְׂכִינָה שֶׁהִלְכָה לְפָנֵיהֶם, וְהִחְלִיפוּ
אוֹתָהּ בְּמָקוֹם טָמֵא, אֵל אֲחֵר.
וּמִשּׁוֹם כִּף לֹא עָבְרָה הַהֶמְכָּה הַזֶּה
מִהָעוֹלָם עַד אוֹתוֹ זְמַן שֶׁיַּעֲבִירֶנָּה
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִהָעוֹלָם, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (זכריה יג) וְאֵת רוּחַ הַטָּמְאָה
אֲעִבִיר מִן הָאָרֶץ, וְהָרִי בְּאֶרְנוּ.

כְּתוּב (שמות לב) וַיַּעֲשֶׂהוּ עֵגֶל
מִסֵּכָה, וְכָתוּב וַאֲשַׁלְכֶהוּ בְּאֵשׁ
וַיֵּצֵא הָעֵגֶל הַזֶּה. מִשְׁמַע שֶׁלֹּא
עָשָׂה אוֹתוֹ. אִם כֵּן, מֶה זֶה
וַיַּעֲשֶׂהוּ? אֵלֹא וְדָאֵי כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ,
שֶׁאֵלֵּמָּלָא אֲהָרֹן לֹא הִתְגַּבֵּרָה רוּחַ
הַטָּמְאָה לְהַכְלִיל בְּדָהָב, אֲכָל כָּל
תְּקוּן שְׁצִרְיָה, יֵשׁ לְבָנוֹת אוֹתוֹ
(לְהַתְּרוֹת).

בֹּא וּרְאֵה, יֵשׁ מִי שֶׁעוֹשֶׂה כְּשִׁפִּים
וּמַצְלִיחַ בְּיָדוֹ. וַיֵּשׁ מִי שֶׁעוֹשֶׂה
אוֹתָם בְּאוֹתוֹ גִּנּוּן מִמֶּשׁ וְלֹא
מַצְלִיחַ בְּיָדוֹ, שֶׁהָרִי לְמַעֲשִׂים
הִלְלוּ צִרְיָה אֲדָם מִכְשֵׁר.

בֹּא וּרְאֵה מִבְּלָעַם, שֶׁהוּא הִיָּה
מִכְשֵׁר לְאוֹתָם הַכְּשִׁפִּים שֶׁלוֹ
לְהַצְלִיחַ בְּיָדוֹ, מִשּׁוֹם שֶׁכְּתוּב
(במדבר כד) וַנֹּאֵם הַגָּבֵר שְׁתֵּם הָעֵין.
שְׁתֵּם הָעֵין וְסִתּוּם הָעֵין הִפְלֵ אֶחָד.
שְׁעִין אַחַת סִתּוּמָה תַּמִּיד, וּמִרְאֵה
עֵינָיו לֹא הִיָּה בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל. מוֹם
הִיָּה לוֹ בְּעֵינָיו. כְּתוּב (ויקרא טז)
וְשִׁלַּח בֶּיַד אִישׁ עֵתִי, מִזְמָן בְּכָל
הַמִּרְאֵה שֶׁל עֵינָיו שֶׁלֹּא כְּשׁוּרָה.
אֲכָל רוּחַ הַקָּדוֹשׁ, מִי שֶׁיִּשְׁתַּמֵּשׁ
עִמּוֹ מֶה כְּתוּב? (שם כב) כָּל אִישׁ

לְקַרְבָּא שְׁעִיר, בְּגִין דְּשְׁעִיר אִיהוּ חוֹלְקָא
דִּהוּא יֵצֵר הָרָע, הוּא רוּחַ מְסֻאָבָא
כְּדָמְרָן.

כְּתוּב (תהלים ק) וַיִּמְירוּ אֶת כְּבוֹדָם בְּתִבְנִית שׁוֹר
אוֹכֵל עֵשֶׂב. מֵאֵי תִבְנִית שׁוֹר. דָּא עֵגֶל.
שׁוֹר מְסֻטָּרָא דְשְׂמָאלָא, אֲהָרֹן יָמִינָא, אֲתַכְלִיל
שְׂמָאלָא בֵּיהּ, וְאֲתַתְּקַף בֵּיהּ, וְנִפְקַ עַל יָדֵיהּ.
תָּא חֲזִי, וַיִּמְירוּ אֶת כְּבוֹדָם, דָּא שְׂכִינָתָא,
דְּאִזְלַת קְמִיִּיהוּ, וְאֲחֻלְפוּ לָהּ בְּדוּכְתָא מְסֻאָבָא,
אֵל אֲחֵרָא. וּבְגִין כִּף לֹא אֲתַעֲבֵר זֹהֲמָא דָּא
מִעֲלָמָא, עַד הוּא זְמָנָא דִּיעֲבֵר לִיהּ קֳדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא מִעֲלָמָא, כְּמָה דְּאֵת אֲמֵר (זכריה יג) וְאֵת
רוּחַ הַטָּמְאָה אֲעִבִיר מִן הָאָרֶץ, וְהָא
אוֹקִימָנָא.

כְּתוּב (שמות לב) וַיַּעֲשֶׂהוּ עֵגֶל מִסֵּכָה, וְכָתוּב
וַאֲשַׁלְכֶהוּ בְּאֵשׁ וַיֵּצֵא הָעֵגֶל הַזֶּה,
מִשְׁמַע דְּלֹא עָבַד לִיהּ, אִי הָכִי מֵאֵי וַיַּעֲשֶׂהוּ.
אֵלֹא וְדָאֵי כְּמָה דְּאוֹקִימָנָא, דְּאֵלֵּמָּלָא אֲהָרֹן,
לֹא אֲתַתְּקַף רוּחָא מְסֻאָבָא לְאֲתַכְלִילָא בְּדִהָבָא,
אֲכָל כָּל תְּקוּנָא דְּאֲצִטְרִיָּה, אֲשַׁבַּח לְאֲתַבְּנָא.

(ע"א לְאֲתַתְּרוּיָא).

הָא חֲזִי, אֵית מָאן דְּעָבִיד חֲרָשִׁין וְאֲצִלַּח
בִּידוּי. וְאֵית מָאן דְּעָבִיד לוֹן כִּהֵּהוּא
גְּוֹנָא מִמֶּשׁ, וְלֹא אֲצִלַּח בִּידוּי, דִּהָא לְעוֹבְדִין
אֵלִין גִּבְרָא מְתַקְנָא אֲצִטְרִיָּה.

הָא חֲזִי מִבְּלָעַם, דְּאִיהוּ הָהּ מְתַקְנָא, לְאִינֻן
חֲרָשִׁין דִּילִיָּה, לְאֲצִלַּח בִּידוּי, בְּגִין
דְּכְתִיב, (במדבר כד) וַנֹּאֵם הַגָּבֵר שְׁתֵּם הָעֵין. שְׁתֵּם
הָעֵין, סִתּוּם הָעֵין כָּלֹא חֵד. דְּחֵד עֵינָא סִתִּים
תְּדִיר, וְחִיזוּ דְּעֵינָיו לֹא הִיָּה בְּאֶרֶץ מִיִּשְׂרָאֵל,
מוֹמָא הָהּ בֵּיהּ בְּעֵינָיו. כְּתוּב (ויקרא טז)
בֶּיַד אִישׁ עֵתִי, זְמִין בְּכָלֹא, חֲזוּ דְּעֵינָיו דְּלֹא

יִתְבַּשֵּׁר. אֲכָל רוּחַ קֳדָשָׁא, מָאן דִּישְׁתַּמֵּשׁ בְּהִדְיָה מֶה כְּתִיב, (ויקרא כא) כָּל אִישׁ

אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב אִישׁ עוֹר אוֹ פֶסֶחַ.

וְכָאן הַכֹּל הִתְקַן לְרוּחַ הַטְּמָאָה לְתַתּוֹתָהּ מְקוֹם לְשִׁלּוּט. מִצָּא מְדַבֵּר שֶׁהוּא חָרִיב מְהֵלָּל, בְּכַתוּב (דְּבָרִים ח) נָחֵשׁ שָׂרָף וְעָקַרְבּ וְגו', שֶׁמֶשֶׁם הוּא הַשְּׁלִטוֹן שְׁלֹו. מִצָּא וְהָב מְסַפֵּיק בְּרֹאיוֹ. מִצָּא אֶהְרֹן כְּדִי לְהַתְחַזֵּק בְּיָמִין וּלְהַפְלִיל בּוֹ. אִזּוּ הַשְּׁלִים אֶת מְקוֹמוֹ בְּרֹאיוֹ, וְיִצָּא וְנִשְׁלַם הַמַּעֲשֶׂה.

וּמִנֵּיין לָנוּ שְׁרוּת טְמָאָה הִיחָה? שְׁכַתוּב (שְׁמוֹת ל"ב) אֲנִי חָטָא הָעָם הַזֶּה חָטָאָה גְּדוֹלָה. זֶה רוּחַ הַטְּמָאָה, נָחֵשׁ הַקְּדָמוֹנִי, כְּפִי שֶׁאֲמַרְנוּ בַּכֶּמֶה מְקוֹמוֹת. וּבִנְיָן שֶׁרָצָה אֶהְרֹן לְהַטְהֵר, הַקְּרִיב עֵגֶל מֵאוֹתוֹ הַצֵּד לַעֲשׂוֹת בּוֹ דִּין. בְּרֹאשׁוֹנָה עָשָׂה אוֹתוֹ לְשִׁלּוּט, וְעָכְשׁוֹ שֶׁעָשָׂה בּוֹ דִּין לְהַכְנִיעוֹ, שֶׁהָרִי כִשְׁנַעֲשָׂה דִין בְּצַד הַזֶּה, נִכְנָעִים כָּל אוֹתָם שֶׁשּׁוֹלְטִים מִצִּדּוֹ.

בֹּא וְרֹאֵה, בְּמִצְרַיִם, בְּאוֹתוֹ הַצֵּד שֶׁלָּהֶם כְּתוּב (שֵׁם י"ב) אֶל תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ נָא וְגו'. צְלִי אֵשׁ, כְּדִי שִׁיעֲלָה רִיחוֹ נוֹדֵף. רֹאשׁוֹ עַל כְּרַעְיוֹ, לְשֹׁבֵר אוֹתוֹ וּלְהַכְנִיעוֹ, וְאִזּוּ כָּל אֵלֹהֵי שְׂבָאִים מִצִּדּוֹ לֹא שּׁוֹלְטִים. כְּמוֹ כֵּן (בַּמִּדְבָּר י"ט) פָּרָה אֲדָמָה תִּמְיָמָה וְגו', כְּדִי לְהַכְנִיעַ כָּל אוֹתָם הַצִּדִּידִים הַטְּמָאִים שֶׁלֹּא יִשְׁלִטוּ.

אָמַר לוֹ רַבִּי אַבָּא, וְהָרִי הַפָּרָה הִיא קְדוּשָׁה, הִיא טְהוֹרָה, וְלָמָּה? אָמַר לוֹ, כִּי הוּא, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ, כָּלִל שֶׁל אֲרֻבַּע מַלְכוּתֵי הָיִתָּה פָּרָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דְּוִשָׁע) כִּי כָפְרָה סִרְרָה סִרְרָה יִשְׂרָאֵל. אֲדָמָה - זֶה מַלְכוּת בְּכָל, שְׁכַתוּב (דְּנִיאל ב') אֶתָּה הוּא רֹאשׁ הַהֶהָב. תִּמְיָמָה - זֶה מַלְכוּת מְדִי. אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם - זֶה מַלְכוּת יָוֶן (שֵׁם קְרוּבִים לְדִרְכֵי הָאֲמוּנוֹת). אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עוֹל -

אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב אִישׁ עוֹר אוֹ פֶסֶחַ. וְהָבֵא, כֹּלֵא אֶתְקַן לְרוּחָא מְסַבָּא, לְמִיָּהָב לִיָּה דּוּכְתָא לְשִׁלְטָאָה. אֲשֶׁפֶחַ מְדַבֵּרָא דְאִיהוּ חָרִיב מְכָלֵא, כְּמָה דְכְּתִיב, (דְּבָרִים ח) נָחֵשׁ שָׂרָף וְעָקַרְבּ וְגו', דְּמִתְמָן אִיהוּ שׁוֹלְטָנוּתָא דִּלְיָה. אֲשֶׁפֶחַ דְּהָבָא סְפוּקָא כְּדָקָא יֵאוֹת. אֲשֶׁפֶחַ אֶהְרֹן, לְאַתְתְּקָפָא בִּימִינָא, וּלְאַתְפִּלְלָא בִּיָּה. כְּדִין אֲשִׁלִּים דּוּכְתִיָּה בְּדָקָא יֵאוֹת, וְנִפְיִק וְאֲשִׁתְּלִים עוֹבְדָא.

וּמִנֵּיין דְּרוּחַ מְסַבָּא הָהּ. דְכְּתִיב, (שְׁמוֹת ל"ב) אֲנִי חָטָא הָעָם הַזֶּה חָטָאָה גְּדוֹלָה, דָּא רוּחַ מְסַבָּא, נָחֵשׁ קְדָמוֹנָה, כְּדָקָא מְרֵן בְּכֶמֶה דּוּכְתִין. וּבִזְמָנָא דְבָעָא אֶהְרֹן לְאַתְדַּכָּאָה, אֶקְרִיב עֵגֶל, מִהֵהוּא סִטְרָא, לְמַעַבְדַּ בִּיָּה דִינָא. בְּקְדָמִיתָא עֵבֶד לִיָּה לְשִׁלְטָאָה, וְהַשְׁתָּא דִיעֵבִיד בִּיָּה דִינָא, לְאַכְפִּיָּא לִיָּה, דְּהָא כֵד אֶתְעֵבִיד דִינָא בְּסִטְרָא דָא, אֶתְכַפִּיין כָּל אִינוֹן דְּשִׁלְטִין מְסִטְרִיהָ.

הָא חֲזִי, בְּמִצְרַיִם, בְּהֵהוּא סִטְרָא דְלֵהוֹן כְּתִיב, (שְׁמוֹת י"ב) אֶל תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ נָא וְגו'. צְלִי אֵשׁ, בְּגִין דִּיִּסְלַק רִיחוֹ נוֹדֵף. רֹאשׁוֹ עַל כְּרַעְיוֹ, לְתַבְרָא לִיָּה וּלְאַכְפִּיָּא לִיָּה, וְכִדִּין כָּל אִינוֹן דְּאֶתְיִין מְסִטְרִיהָ לֹא שִׁלְטִין. בְּגוֹנוֹנָא דָא (בַּמִּדְבָּר י"ט) פָּרָה אֲדוּמָה תִּמְיָמָה וְגו', בְּגִין לְאַכְפִּיָּא כָּל אִינוֹן סִטְרֵי מְסַבָּא, דְּלֹא יִשְׁלִטוּן.

אָמַר לִיָּה רַבִּי אַבָּא, וְהָא פָּרָה קְדִישָׁא אִיהִי, דְכִינָא אִיהִי, וְאַמָּאִי. אָמַר לִיָּה הִכִּי הוּא, וְהָא אוּקְמוּהָ, כֹּלֵלֵא דְאַרְבַּע מַלְכוּתֵי הָיִתָּה. פָּרָה, כְּמָה דְאֶתְ אָמַר (דְּוִשָׁע ד') כִּי כָפְרָה סוֹרְרָה סוֹרֵר יִשְׂרָאֵל. אֲדוּמָה, דָּא מַלְכוּת בְּכָל, דְכְּתִיב, (דְּנִיאל ב') אֶתָּה הוּא רִישָׁא דִי דְהָבָא. תִּמְיָמָה, דָּא מַלְכוּת מְדִי. אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם, דָּא מַלְכוּת יוֹן (דְּאִינוֹן קְרִיבִין לְאַרְמֵי מִיָּהֲמִינוּתָא) אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עוֹל,

זו מלכות אָדום, שלא עלה עליה על. והסוד של הדבר הזה, אף על גב שפֿמה דברים נתנו לדרש בכתובים - כלם אחד.

הרי נאמר, שכתוב (איוב יד) מי יתן טהור מטמא לא אחד. מי יתן טהור מטמא - סוד זה כֿף הוא, שזהו טהור שיוצא מטמא. שהרי בהתחלה טמא, ועכשו שנעשה בו דין ונתן לשופת אש באש בוצרת ונעשה עפר, עכשו הוא טהור מטמא. טהור שיוצא מטמא. ומשום כֿף, כל אלו שמתעסקים בה, כלם נטמאים, שהרי כֿף הוא ודאי. וכיון שנעשית אפר, אז עד שיתכנס ויסתלק משם, מטמא את כלם, כמו שנאמר וְכִסּוּ הָאָרֶץ וְגו' וטמא. אפר, מה הטעם? כמו שנאמר (מלאכי ג) וְעֹסֹתֶם רְשָׁעִים כִּי יִהְיוּ אִפֶּר תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם. וכיון שנתן על אותו אפר מים, אז הוא טהור מטמא.

וסוד הדבר - שכתוב (במדבר ח) מי חטאת, כמו שנאמר (בראשית ד) לפתח חטאת רבץ. ומשום שהיא פתח חטאת רבץ ודאי, בהתחלה כתוב, והוציא אותה אל מחוץ למחנה. ומשום כֿף נתנה לסגן ולא לכהן גדול. וזהו טהור מטמא. בהתחלה טמא, ועכשו טהור. וכל צד רוח הטמאה, כיון שרואה את זה בורח, ולא יושב באותו מקום.

מי חטאת ודאי, מי נדה, הכל טמא. ועל כן שולטת רוח הקדש, ורוח הטמאה נכנעת, שלא שולטת כלל. וזהו דין של רוח הטמאה - מחוץ למחנה, משום שהיא רוח טמאה, שכתוב (דברים כג) וְהָיָה מִחֲנִיךְ קְדוֹשׁ. בא רבי אבא ונשקו.

דא מלכות אָדום, דלא סליק עליה עול. ורזא דמלה דא, אף על גב דכמה מלין אתייהיבו למדרש בקראי, בלהו חד.

הא אתמר, דכתיב, (איוב יד) מי יתן טהור מטמא לא אחד. מי יתן טהור (דף קל"ז ע"ב) מטמא, רזא דא, הכי הוא, דדא איהו טהור דנפק מטמא. דהא בקדמיתא טמא, והשתא דאתעביד ביה דינא, ואתייהיב ליקידת אשא בנורא דדליק, ואתעביד עפר, השתא איהו טהור מטמא, טהור דנפיק מטמא.

ובגין כֿף, כל אינון דמשתדלי בה, בלהו מסתאבי, דהא הכי הוא ודאי, וכיון דאתעביד אפר, כדין עד דיתכניש ויסתליק מתמן, מסאיב לכלהו, כמה דאת אמר וְכִסּוּ הָאָרֶץ וְגו' וטמא. אפר, מאי טעמא. כמה דאת אמר (מלאכי ג) וְעֹסֹתֶם רְשָׁעִים כִּי יִהְיוּ אִפֶּר תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם. וכיון דאתייהיב על ההוא אפר מים, כדין איהו טהור מטמא.

ורזא דמלה, דכתיב, (במדבר ח) מי חטאת, כמה דאת אמר (בראשית ד) לפתח חטאת רובץ. ובגין דאיהי פתח חטאת רובץ ודאי, בקדמיתא כתיב, והוציא אותה אל מחוץ למחנה. ובגין כֿף אתייהיבת לסגן, ולא לכהנא רבא, ודא הוא טהור מטמא, בקדמיתא טמא, והשתא טהור. וכל סטור רוח מסאבא, כיון דחמא דא, ערק, ולא יתיב בההוא דוכתא.

מי חטאת ודאי, מי נדה, כלא מסאבא. ועל דא שלטא רוח קדשא, ורוח מסאבא אתפפא, דלא שלטא כלל. ודא הוא דינא דרוח מסאבא, מחוץ למחנה. בגין דאיהי רוח מסאבא, דכתיב, (דברים כג) וְהָיָה מִחֲנִיךְ קְדוֹשׁ. אתא רבי אבא ונשקיה.

אמר רבי שמעון, אף על גב שכל
הדברים כפי שאמרנו, הקדוש
ברוך הוא נתן לו שלטון. ורוח
הטמאה צריך להכניעה בכל
הצדדים. בא ואמר לך סוד אחר,
ושלא נתן גלות פרט לאותם
קדושים עליונים.

בא וראה, למקום הזה שהוא רוח
טמאה, נתן לו הקדוש ברוך הוא
שלטון לשלט בעולם בכמה
צדדים, ויכול להזיק, ואין לו (לנו)
רשות לנהג בו קלון, שצריכים
להשמר ממנו שלא יקטרג עלינו
בתוך הקדושה שלנו. ועל כן סוד
אחד יש לנו שצריכים לתת לו
מקום קטן בתוך הקדושה שלנו,
(שלא ימצא מקטרג בתוך הקדושה שלנו)
שהרי מתוך הקדושה יוצאת
שליטתו.

שצריכים תוך סוד התפלין
להצניע (סוד שער שבתפלין) שצרה
אחת של עגל שתצא החוצה
ותראה, שהרי חוט שער זה אינו
מטמא, פרט לאם מתחברת
שצרה זו ונעשית כשעורה, אבל
פחות מזה לא מטמא. ואת אותה
שצרה צריך להכניס אותה בתוך
הקדושה העליונה שלנו ולתת לה
מקום, כדי שלא תקטרג עלינו
בקדושות שלנו.

ויצא מאותה שצרה החוצה
שתראה. שפשוטה את אותו
אדם בקדושה עליונה וחלקו
משתתף לשם, אז לא יקטרג לו,
ולא יוכל להזיק לו למעלה
והמטה, שהרי נתן לו מקום. ואם
לא נותנים לו אותו חלק (מקום)
בקדושה הזו, יכול להזיק לו
למטה, ועולה לקטרג עליו
למעלה, ואומר: פלוני שעכשו
מקדש, כך וכך עשה ביום פלוני
וכך הם חטאים. עד שיגיע דין על
אותו אדם ויענש על ידו. (וכן שער

המשתתף)

אמר רבי שמעון, אף על גב דכל חגי מלין
פדקאמרן, קדשא בריך הוא יהיב ליה
שולטנו. ורוח מסאבא בעי לאכפא ליה בכל
סטרין. תא ואימא לך רזא חדא, ולא אתייהיב
לגלאה בר לאינון קדישי עליונים.

תא חזי, להאי אתר דאיהו רוח מסאבא.
קדשא בריך הוא יהיב ליה שולטנו,
למשלט בעלמא, בכמה סטרין, ויכיל לנזקא,
ולית ליה (נ"א לו) רשו, לאנהגא ביה קלנא,
דבעינו לאסתמרא מניה, דלא יקטרג עלן בגו
קדשה דילן. ועל דא רזא חדא אית לן, דבעינו
למיהב ליה דוכתא זעיר, בגו קדשה דילן (ולא
אשתבח מקטרגא בגו קדושה דילן) דהא מגו קדשה נפיק
שולטנו דיליה.

דבעינו גו רזא דתפלין, לאצנעא חד (סוד שער
שבתפלין) שצרא דעגלא, דיפוק לבר
ויתחזי. דהא חוטא דשצרא דא לא מסאיב,
בר דאי אתחבר האי שצרא, ואתעביד
כשעורה, אבל פחות מן דא לא מסאיב.
וההוא שצרא בעי לאעלא ליה בגו קדשה
עלאה דילן, ולמיהב ליה דוכתא, בגין דלא
יקטרג לן בקדושן.

ויפוק מן ההוא שצרא לבר, דיתחזי, דכד חמי
לההוא בר נש בקדושה עלאה, וחולקא
דיליה משתתף לתמן, פדין לא יקטרג ליה,
ולא יכיל לאבאשא ליה לעילא ותתא, דהא
דוכתא יחב ליה. ואי ההוא חולקא לא יהבין
ליה (דוכתא) בהאי קדשה, יכיל לאבאשא ליה
לתתא, וסליק מקטרגא ליה לעילא, ואמר
פלוני דקא מקדש השתא, כך וכך עבד יומא
פלוני, וכך אינון חובוי, עד דימטי דינא על
ההוא בר נש, ויתענש על ידוי. (וכן שער המשתתף).

ובשָׁהוּ יִשְׂרָאֵל עוֹשִׁים, שֶׁהָיוּ יוֹדְעִים סוֹד זֶה, כְּשִׁמְתוּחִילִים לְהִתְקַדֵּשׁ בַּקֹּדֶשׁ עַל־יִזְנָה בְּיוֹם הַפְּפוּרִים, הָיוּ מִסְתַּכְּלִים מִיָּד לַתַּת אֶת חִלְקוֹ לְאוֹתוֹ מְקוֹם וְלַתַּת לוֹ חֶלֶק בְּיָנִיהֶם, כְּדִי שֶׁלֹּא יִמָּצֵא מִקְטָרֵג עֲלֵיהֶם וְלֹא יִבְאוּ לְהִזְכִּיר חֲטָאֵי יִשְׂרָאֵל. שֶׁכַּמָּה קְבוּצוֹת וְכַמָּה מַחֲנוֹת הֵם שֶׁמְזַדְמָנִים לְטַל דְּבַר מִמֶּנּוּ כְּשֶׁבֶא לְקַטְרֵג. אֲשֶׁרִי חִלְקוֹ שֶׁל מִי שֶׁיִּכּוֹל לְהַשְׁמֵר שֶׁלֹּא יִזְכְּרוּ חֲטָאֵיו לְמַעַל, וְלֹא יִשְׁגִּיחוּ בּוֹ לָרַע.

בֵּין כֶּף זָלְגוּ עֵינָיו שֶׁל רַבִּי אַבָּא. אָמַר לוֹ: אַבָּא אַבָּא, לָךְ וְהִתֵּר קִשְׁרֵי צַעֲרֶךָ וְתִקְפִּיד בְּהַשְׁגָּתְךָ, שֶׁתִּרִי סוֹדוֹת הַתּוֹרָה גִּתְנוּ לְצַדִּיקִים, שֶׁכְּתוּב (תהלים כח) סוֹד ה' לִירְאָיו.

בֹּא וּרְאֵה, בְּיוֹם שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַעוֹלָם נִדוֹן, וּבֵית הַדִּין הַקְּדוֹשׁ (הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא) יוֹשֵׁב וְדִן אֶת כָּל הַעוֹלָם, וְאוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר עוֹמֵד מִצַּד זֶה, וְכָל אוֹתָם שֶׁנִּדְּוִנוּ לְמוֹת הוּא מַשְׁגִּיחַ עֲלֵיהֶם, וְנִרְשָׁמִים לְפָנָיו. וּבִשְׁעָה שֶׁיִּשְׂרָאֵל מְעוֹרְרִים רַחֲמִים בְּאוֹתוֹ קוֹל שׁוֹפֵר, אֲזִי מִתְעַרְבֵּב לוֹ הַכֹּל, שֶׁלֹּא יוֹדַע וְלֹא מַשְׁגִּיחַ בְּאוֹתָם שֶׁנִּדְּוִנוּ, עַד שֶׁאַחֵר כֶּף כָּל אֵלּוּ שֶׁלֹּא חִזְרוּ בְּתִשּׁוּבָה וְנִגְזַר עֲלֵיהֶם מוֹת, וְדֹאֵי יוֹצֵאִים עִם פְּתָקִים מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וְנִמְסָרִים לוֹ. כִּיּוֹן שֶׁנִּמְסְרוּ לוֹ, לֹא חוֹרְרִים הַפְּתָקִים, עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה הַדִּין.

וְכֵן יִשְׂרָאֵל צָרִיכִים לְהַשְׁמֵר מִמֶּנּוּ, כָּל שֶׁכֵּן אֲדָם לְבַדּוֹ. (וְכָל שֶׁכֵּן וְכָל שֶׁכֵּן) שֶׁהָיוּ בְּסוֹד עֲלִיּוֹן שֶׁלְמַעַלָּה צָרִיכִים לְהַשְׁמֵר וְלַתַּת לוֹ בְּכָל חֹדֶשׁ וְחֹדֶשׁ, כְּשֶׁהִלְבֵּנָה רוֹצֶה לְהִתְחַדֵּשׁ, שְׁעִיר אֶחָד, כְּדִי שֶׁלֹּא יִקְטָרֵג עַל הַהִתְחַדְּשׁוֹת (הַשְׁמָחָה) וְיִטַּל אֶת חִלְקוֹ כְּרָאוֹי, וְהִלְבֵּנָה הַקְּדוֹשָׁה תִּינַק בַּקֹּדֶשׁ לְהִתְחַדֵּשׁ כְּרָאוֹי.

וְכֵן הָיוּ יִשְׂרָאֵל עֹבְדֵי, דִּהְיוּ יוֹדְעֵי רִזָּא דָּא, כִּד שְׂרָאן לְאַתְקַדֵּשׁ בַּקְּדוּשָׁה עַל־אֵה בְּיוֹמָא דְכַפּוּרִי, הָיוּ מִסְתַּכְּלֵי מִיָּד לְמִיָּהֵב חוֹלְקִיָּה לְהֵאֵי אֲתֵר, וְלְמִיָּהֵב לִיָּה חוֹלְקָא בִּינִיָּהוּ, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּפַּח מִקְטָרֵגָא עַל־יָהוּ, וְלֹא יִיתוֹן לְאַדְפָּרָא חוֹבִיָּהוֹן דִּישְׂרָאֵל. דְּכַמָּה חֲבִילִין, וְכַמָּה מִשְׁרִיין, אֵינּוֹן דְּאִזְדְּמָנָן לְנִטְלָא מְלָה מִנִּיה, כִּד אֲתֵי לְקַטְרֵגָא. זַכָּאָה חוֹלְקִיָּה, מָאן דְּיִכִּיל לְאַסְתְּמָרָא, דְּלֹא יִדְפּוֹן חוֹבִיָּי לְעִילָא, וְלֹא יִשְׁגִּיחוֹן עַל־יָה לְבִישׁ.

אֲדַרְבֵּי הָיוּ זִלְגִין עֵינָיו דְּרַבִּי אַבָּא. אָמַר לִיָּה, אַבָּא אַבָּא, זִיל טְנִפִיר קְטוּרָךְ, וְאַקְפִּיד בְּקוּלְטָךְ, דִּהָא רִזִּין דְּאוּרִיָּתָא לְזַכָּאֵי אֲתִיָּהִיבּוּ דְכְּתִיב, (תהלים כח) סוֹד יי' לִירְאָיו.

הָא חֲזִי, בְּיוֹמָא דְרֹאשׁ הַשָּׁנָה, עַל־מָא אֲתִדָּן, וְכִי דִינָא קְדִישָׁא (קְדִישָׁא בְּרוּךְ הוּא) יִתִּיב, וְדָן כָּל עַל־מָא. וְהָיוּ סְטָרָא אֲחֵרָא קָאִים מִסְטָרָא דָּא, וְכָל אֵינּוֹן דְּאֲתִדָּנוּ לְמוֹתָא אֲשַׁגַּח עַל־יָהוּ, וְאַתְרִשִּׁימוּ קָמִיָּה. וּבִשְׁעָתָא (דף רל"ז ח"א ע"א) דִּישְׂרָאֵל מִתְעַרְי רַחֲמֵי, בְּהָיוּ קוֹל שׁוֹפֵר, כְּדִין אֲתַעַרְבְּבָא לִיָּה כָּלָא, דְּלֹא יוֹדַע וְלֹא מַשְׁגַּח, בְּאֵינּוֹן דְּאֲתִדָּנוּ. עַד דְּלִכְתֵּר כָּל אֵינּוֹן דְּלֹא מִהֲדָרִי בְּתִיּוּבְתָא, וְאַגְזַר עַל־יָהוּ מוֹתָא, וְדֹאֵי נִפְקִין פְּתָקִין מִבֵּי מִלְכָּא, וְאַתְמָסְרוּ לִיָּה, כִּיּוֹן דְּאַתְמָסְרוּ לִיָּה, לֹא אֲתִדָּרוּ פְּתָקִין, עַד דְּאַתְעַבִּיד דִּינָא.

וְיִשְׂרָאֵל כָּלָהוּ, בְּעִיָּין לְאַסְתְּמָרָא מִנִּיה, כָּל שֶׁכֵּן בַּר נֶשׁ בְּלַחֲדוּרֵי. (וְכָל שֶׁכֵּן וְכָל שֶׁכֵּן) דִּהָא בְּרִזָּא עַל־אֵה דְלַעִילָא, בְּעִיָּין לְאַסְתְּמָרָא, וְלְמִיָּהֵב לִיָּה בְּכָל יָרְחָא וְיָרְחָא, כִּד סִיְהָרָא בְּעִי לְאַתְחַדֵּתָא, חַד שְׁעִיר, בְּגִין דְּלֹא יִקְטָרֵג חֲדָתוּתָא (ג"א חֲדָתוּתָא) וְיִטַּל חוֹלְקִיָּה כְּדָקָא חֲזִי לִיָּה. וְסִיְהָרָא קְדִישָׁא לְנִטְלָא בַּקְּדוּשָׁה לְחֲדָתוּתֵי כְּדָקָא יָאוּת.

ובשמתחדשת בכל חדש וחדש, משום כך נקראת נער, והרי בארנו. והאחר הזה, שהוא תמיד בטמאה ולא יוצא ממנה, נקרא מלך זקן וכסיל. ומשום כך, ישראל הקדושים, שהם עם אחד ביחוד קדוש, הקדוש ברוך הוא נתן להם עצה להנצל מן הכל. אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא, שכתוב (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר.

השלמה מזה השמות (סימן ה, ע"י)

עליו לעיל דף רל"ה ע"ב) ויביאו את המשכן אל משה וגו'. כתוב (יחזקאל א) וממלל לרקיע, זהו הרקיע שעומד על ארבע חיות, שכשמתעלות בתוך אור אחד שפכה בהן, אינן זורקות ראש להסתכל למעלה.

משום שאותה רוח חיה מכה בכלן, ובאותה רוח כלן מתעלות, שכתוב ובהנשא החיות מעל הארץ וישאו האופנים לעממתם. וכתוב כי רוח החיה באופנים.

למה מתעלות? אלא כשפכה אותו אור עליהן, הוא מעלה את אותן ארבע שפתחת החיה הזו, והן מעלות אותה למעלה, עד שמביאות אותה לזהר העליון, והיננו סוד הכתוב, (תהלים מז)

בתולדות אחריה רעותיה מובאות לה. משום שארבע הללו נקראות כך, ולא זו מהחיה הזו, שהיא פסא, לעולמים. ומעלות אותה ממטה למעלה להתקין פסא כלפי מעלה. וסוד זה - (בראשית ו) וישאו את התבה ותרם מעל הארץ. וכשמתעלה למעלה ואלה מעלות אותה, אז כתוב, ויביאו את המשכן אל משה.

ויביאו את המשכן, כמו שנאמר מובאות לה, וכתוב וישאו את התבה. אל משה, כמו שנאמר

וכר מתחדש בכל ירחא וירחא, בגין כך אקרי נער, והא אוקימנא. והאי אתרא דא, דאיהו תדיר במסאבו, ולא נפיק מניה, אקרי מלך זקן וכסיל. ובגין כך, ישראל קדישין דאינון עמא חד, ביחודא קדישא, קדשא בריך הוא יהיב לון עיטא, לאשתזבא מפלא. זכאין אינון בעלמא דין, ובעלמא דאתי, דכתיב, (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר.

השלמה מזה השמות (סימן ה, ע"י עליו לעיל דף רל"ה ע"ב)

ויביאו את המשכן אל משה וגו'. (שמות לט) כתיב (יחזקאל א) וממלל לרקיע, דא איהו רקיעא, דקיימא עלייהו דארבע חיוון, דכד מסתלקי בגו חד אורא דבטש בהו, לא זקפין רישא לאסתכלא לעילא.

בגין דההוא רוח החיה, בטש בכלהו, ובההוא רוח מסתלקי כלהו, דכתיב, ובהנשא החיות מעל הארץ וישאו האופנים לעממתם. וכתוב כי רוח החיה באופנים.

אמאי מסתלקי. אלא כד בטש ההוא אורא עלייהו, סליק לאלין ארבע דתחות האי חיה, ואינון סלקי לה לעילא, עד דמתין לה לגבי זהרא עלאה, והיינו רזא דכתיב, (תהלים מז) בתולדות אחריה רעותיה מובאות לה, בגין דהני ארבע אקרון הכי, ולא זו מן חיה דא, דאיהי כורסייא, לעלמין. וסלקין לה מתתא לעילא, לאתקנא כורסייא לגבי עילא, ורזא דא (בראשית ו) וישאו את התבה ותרם מעל הארץ. וכד אסתלקת לעילא, ואלין סלקין לה, בדין כתיב, ויביאו את המשכן אל משה.

ויביאו את המשכן, כמה דאת אמר מובאות לה, וכתוב וישאו את התבה. אל משה,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופורקיא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וינתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', בימים ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע בייעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעך ומפי זרע זרעך אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... ובימים שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֵנָּא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֲהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אִשָּׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכַרָּה: שֶׁקֶר חֲחֹן וְהֶבֶל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלֹלֶה בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ה' לא תשבח מפי זרעו

תקליטור אוצרות הזוהר וכו':
12.000
 ספרים, דרשות לשמועה,
 קבצים ותמונות ועוד ...

במסגרת החברותא של
 ספר הזוהר המקורי
 יצאו בני ישראל
 מן הגלות
 בדרגות

"בדאי חבורא דילך
 דאיתו ספר הזוהר
 יפקון מיה מן גלותא
 ברחמי"

מאגן הגדול בעולם
 תיקון הזוהר וכו'

"קול הזוהר"
 שיעורים
 בזוהר היומי
 בטלפון
 0722-990044

מספר
 24/8
 נחל לכיש 24/8
 בית שמש
 054-843-6784

ספר
 פשרים
 מוסר
 מילא
 ספר
 ערב
 פסח
 ציטות
 קבלה
 שבת
 שיעור
 ערב
 יומי
 תיקון
 הכרית
 ועוד

רוצה להיות מליונר בעז'ה?
לימוד שעה אחת זוהר בשבת
שווה 100 מליון שנה תורה
 לקבלת הספרים ערכה של שעה,
 גדולי ישראל והזוהר,
 תיקון הזוהר היומי ועוד, חינם!
פקס: 02-9951300

מפעל הזוהר העולמי

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
 טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

